

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **X. M. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2015, č. j. MV-76874-3/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2016, č. j. 30 A 166/2015 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“) ze dne 19. 10. 2016, č. j. 30 A 166/2015 - 53, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2015, č. j. MV-76874-3/SO-2015, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 3. 2015, č. j. OAM-8699-6/DP-2015 (dále „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, podané dne 17. 3. 2015, což bylo v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán neuznal ztrátu cestovního dokladu dne 1. 2. 2015, kterou žalobce nahlásil dne 2. 2. 2015, jako důvod na vůli cizince nezávislý ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce mohl již při osobní návštěvě, kdy nahlásil ztrátu cestovního dokladu, požádat o vydání potvrzení k dlouhodobému pobytu, či sdělení platnosti vízového štítku, případně mohl podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu.

V **napadeném rozhodnutí** se žalovaná ztotožnila se správním orgánem, že deklarované důvody, spočívající v nahlášeném, pravděpodobném odcizení cestovního dokladu, nelze v daném případě považovat za důvody na vůli cizince nezávislé ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které by mu zabránily podat žádost v zákonné lhůtě. Žalovaná konstatovala, že řízení o žádosti bylo procesně zastaveno, správní orgán tak nemá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů usnesení do soukromého a rodinného života účastníka.

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce **žalobu**. Žalobce má za to, že v daném případě byly splněny zákonně podmínky pro postup dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ztráta cestovního dokladu je nepochybně objektivní skutečností, kterou lze hodnotit jako závažnou skutečnost. Žalobce nebyl řádně poučen, že o povolení lze požádat i bez cestovního dokladu. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí jsou nepřiměřená. To, že správní orgán při procesním rozhodnutí není povinen zkoumat zásah do soukromého rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců neznamena, že nemá být přiměřenost aplikována při hodnocení důvodů na cizincově vůli nezávislých.

Krajský soud v **napadeném rozsudku** s odkazem na § 47 odst. 1 a § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců konstatoval, že platnost dlouhodobého víza žalobce skončila dne 28. 3. 2015, žalobce byl povinen podat žádost o dlouhodobý pobyt v období 90 – 14 dní před tímto datem, tedy nejpozději do 16. 3. 2015 (pondělí). Žádost podána dne 17. 3. 2015 byla tedy podána opožděně. Žalobce má za to, že mu v podání žádosti v zákonné lhůtě zabránily důvody na jeho vůli nezávislé, a že byl tedy oprávněn podat žádost po uplynutí lhůty. Tyto důvody žalobce spatřuje v tom, že dne 1. 2. 2015 došlo ke ztrátě nebo odcizení jeho cestovního dokladu. K tomu soud uvedl, že žalobce si mohl platnost svého pobytového oprávnění kdykoliv ověřit dotazem na správní orgán. Bylo v jeho vlastním zájmu, aby se důkladně informoval o náležitostech a lhůtě pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Období mezi ztrátou cestovního dokladu a skončením lhůty pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt bylo dostatečně dlouhé na to, aby žalobce získal všechny potřebné informace. O tom, že žalobci v podání žádosti nebránila žádná objektivní překážka, svědčí fakt, že dne 17. 3. 2015 žádost podal, přestože nedošlo ke změně okolností a žalobce stále neměl cestovní doklad. Správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když řízení o žádosti žalobce zastavil. K žalobní námitce, že správní orgán měl posoudit přiměřenost rozhodnutí o zastavení řízení, krajský soud odkázal na rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, a konstatoval, že shodně i v projednávaném případě nebylo o žádosti rozhodováno meritorně a nevznikl tedy prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Správní orgán nebyl v době ztráty cestovního dokladu žalobce seznámen s jeho úmyslem požádat o dlouhodobý pobyt a nemohl tedy žalobce v tomto ohledu poučovat. Z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nesprávného právního posouzení a z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Podle stěžovatele se soud kvalitativně relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když přitom aproboval nesprávná a nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Napadený rozsudek je tak taktéž zatížen nezákonností a nepřezkoumatelností. Stěžovatel především namítá, že se krajský soud nedostatečně, resp. nesprávně, vypořádal se žalobní námitkou, již brojil proti nesprávnému posouzení otázky, zda mu v podání žádosti o dlouhodobý pobyt bránila překážka na jeho vůli nezávislá. Stěžovatel má za to, že byly splněny zákonné podmínky pro postup dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ztráta cestovního dokladu je nepochybně objektivní skutečností, přičemž to, že k této skutečnosti došlo, je zcela jednoznačně prokázáno. Ztrátu cestovního dokladu pak lze hodnotit jako závažnou skutečnost, o to více u cizince, který dosud není obeznámen s podáním žádosti a i s ohledem na jazykovou bariéru. Ani správní orgány nejsou k dnešnímu dni jednotné v tom smyslu, zda u žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu je či není třeba osobní účast žadatele a lze jen stěží takové znalosti vyžadovat od cizince, který poprvé žádá o povolení k dlouhodobému pobytu.

Stěžovatel řádně oznámil ztrátu cestovního dokladu. Ze spisového materiálu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo řádnému poučení o tom, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu lze podat i bez cestovního dokladu, popř. v jaké lhůtě. Pokud stěžovatel tvrdí, že nebyl poučen o možnosti požádat bez cestovního dokladu, lze mu stěží přičítat k tíži, že takovou skutečnost neprokázal. Za daného stavu se jeví jako nesprávné neakceptování žádosti o prominutí zmeškaní lhůty k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Podle stěžovatele je jeho situace v zásadě obdobná jako v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, a nic nebrání tomu, aby aplikace tohoto právního názoru dopadla i na stěžovatele.

Krajský soud nesprávně posoudil námitku proti nepřiměřené přísnosti až formalismu správních rozhodnutí. Stěžovatel vyvinul maximální možné úsilí, aby předešel negativnímu rozhodnutí. Lhůty pro podání žádosti nebyly zásadním způsobem překročeny. S ohledem na okolnosti se jeví rozhodnutí jako nepřiměřené, nikoliv nutné. Povinnost zkoumat přiměřenost nelze redukovat pouze na ty případy, kdy zákon výslovně správnímu orgánu tuto povinnost, tj. zabývat se přiměřeností, ukládá. Povinnost zabývat se přiměřeností vyplývá především z § 174a zákona o pobytu cizinců, a ze základních zásad

správního řízení a z ústavních a mezinárodních norem. Stěžovatel tedy namítá přímé porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán je povinen v každém rozhodnutí v režimu zákona o pobytu cizinců uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Jestliže se správní orgány nezabývaly přiměřeností, postupovaly přepjatě formalisticky. Stěžovatel odkázal na judikaturu Ústavního soudu, z níž plyne, že porušení norem jednoduchého práva v důsledku svévole nebo interpretace v extrémním rozporu s principy spravedlnosti zakládá dotčení na základním právu a svobodě. Správní orgány spravedlivé řešení nenalezly, neboť neprovedly úvahy co do přiměřenosti rozhodnutí. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém **vyjádření** uvedla, že vzhledem k totožnosti námitek s námitkami vznesenými se správní žalobě odkazuje na své vyjádření ze dne 22. 12. 2015.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti: Stěžovatel pobýval na území České republiky od 2. 10. 2014 na základě dlouhodobého víza za účelem studia s platností od 29. 9. 2014 do 28. 3. 2015. Stěžovatel ohlásil na oddělení cizinecké policie dne 2. 2. 2015 ztrátu cestovního dokladu. Dne 17. 3. 2015 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, k žádosti připojil žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti. Do žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu stěžovatel uvedl, že měl za to, že má vízum platné až do začátku dubna. Podle jeho slov se dne 17. 3. 2015 dostavil na oddělení cizinecké policie, aby se dozvěděl, kdy mu přesně vízum končí, a zjistil, že vízum mu končí již 28. 3. 2015. Ve správním spise je dále založena kopie pasu s datem vydáním 25. 3. 2015.

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu *nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.*

pokračování

Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti usnesením zastaví také, jestliže cizinec *podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.*

Z ustanovení § 47 odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pokud není žádost podána ve lhůtě podle věty první téhož ustanovení, je lhůta zachována pouze při kumulativním splnění těchto podmínek: (i.) existují důvody nezávislé na vůli cizince, (ii.) které mu zabránily v podání žádosti ve lhůtě dle věty první téhož ustanovení, (iii.) žádost podal do tří dnů po zániku těchto důvodů. K tomu lze dodat, že (iv.) cizinec je povinen tyto důvody společně s podanou žádostí tvrdit a také doložit, jinak je správní orgán nemůže vzít v úvahu (srovnej bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Azs 305/2015 - 46, veškerá citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz)

Stěžovatel byl oprávněn podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejpozději do 16. 3. 2015. Žádost však byla podána dne 17. 3. 2015 a řízení o žádosti bylo zastaveno z důvodu, že stěžovatel podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Nová právní úprava účinná od 18. 12. 2015 umožňuje požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu až do konce platnosti stávajícího oprávnění k pobytu, tedy i poslední den platnosti. Z důvodové zprávy plyne, že dosavadní úprava časově limitovaného povinného podání žádosti ztratila smysl se zavedením průkazu o povolení k pobytu s biometrickými údaji. (srov. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., změna zákona o azylu, o pobytu a ochraně cizinců. PS 2015, tisk č. 463/0) Stěžovatel nicméně podal žádost ještě v době účinnosti citovaného znění zákona o pobytu cizinců, tedy v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Tato skutečnost není ze strany stěžovatele rozporována.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s otázkou, zda mu v podání žádosti o dlouhodobý pobyt bránila překážka na jeho vůli nezávislá. Nejvyšší správní soud proto předně posoudil napadený rozsudek z tohoto hlediska a dospěl k závěru, že rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud se k této námitce vyjádřil tak, že žalobci v podání žádosti nebránila žádná objektivní překážka, neboť dne 17. 3. 2015 žádost podal, přestože nedošlo ke změně okolností a žalobce stále neměl cestovní doklad. Sám stěžovatel následně brojí v této části proti nesprávnému právnímu posouzení. Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl rozsudek zatížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

Stěžovatel považoval za důvod na jeho vůli nezávislý bránící mu ve včasném podání žádosti pravděpodobné odcizení jeho cestovního dokladu s vyznačeným vízovým štítkem. Stěžovatel byl přesvědčen, že platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu končí 3. 4. nebo 4. 4. 2015, kdy z důvodu odcizení dokladu si nemohl platnost ověřit. Domníval se, že bez platného cestovního dokladu není možné žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podat.

Ze znění zákona rozhodného pro posuzovanou věc vyplývá, že zákon stanovoval konkrétní lhůtu pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, jejíž nedodržení mělo za následek zastavení řízení. Jedinou výjimkou byla situace, kdy bylo nedodržení lhůty způsobeno důvody na vůli cizince nezávislémi, a cizinec podal žádost do tří dnů po zániku těchto důvodů. Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 – 32). Nejvyšší správní soud neshledal nesprávné posouzení ze strany krajského soudu. Jak bylo zjištěno ze správního spisu, stěžovatel podal dne 17. 3. 2015 žádost o povolení bez toho, že by měl cestovní doklad. Objektivně tak ztráta/odcizení cestovního dokladu stěžovateli nebránila v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud byl subjektivně přesvědčen o tom, že bez cestovního dokladu nelze takovou žádost podat, nejedná se o objektivní skutečnost ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Mezi nahlášením ztráty dokladu dne 2. 2. 2015 a dostavením se na oddělení cizinecké policie dne 17. 3. 2015, kdy se stěžovatel dozvěděl, kdy přesně mu vízum končí, uplynula dost dlouhá doba, a stěžovateli nic nebránilo, aby se informoval na přesnou dobu platnosti víza dřív. Pokud stěžovatel tvrdí, že nebyl poučen o možnosti podat žádost bez cestovního dokladu, Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje s posouzením krajského soudu. Správní orgán nemusel být v době ztráty cestovního dokladu seznámen s úmyslem stěžovatele požádat o dlouhodobý pobyt a nemohl pak v tomto ohledu stěžovatele poučovat. Stěžovatel argumentačně nic proti posouzení krajského soudu neuvádí, pouze opakuje to, co již uvedl v žalobě, konkrétně že ze spisového materiálu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo řádnému poučení o tom, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu lze podat i bez cestovního dokladu, popř. v jaké lhůtě. Stěží lze však dovozovat povinnost orgánu, který přijímá ohlášení o ztrátě dokladu poučovat cizince o lhůtě a náležitostech žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, zejména pokud ze správního spisu nelze zjistit, zda se stěžovatel vůbec při hlášení ztráty cestovního dokladu o konec platnosti povolení k pobytu zajímal.

Dle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

K námitce nezabýváním se přiměřeností dle 174a zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud uvádí, že k této otázce se v judikatuře opakovaně vyjádřil. Např. v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, 1 Azs 108/2016 - 41, v bodě 22 uvedl, že „(v) posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatelka již nebyla oprávněna. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“ K

pokračování

námítce stěžovatele, že správní orgán je povinen v každém rozhodnutí v režimu zákona o pobytu cizinců uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí, lze citovat např. z rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, v němž soud pod bodem 16 konstatoval následující: „*Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví.*“

V citovaném rozsudku sp. zn. 1 Azs 108/2016 se soud taktéž vyjádřil k srovnání s rozsudkem ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, na nějž poukazuje stěžovatel i v nyní posuzované věci. Ve věci sp. zn. 7 As 142/2011 bylo soudně přezkoumáváno zastavení řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Účel pobytu bylo sloučení stěžovatelky s manželem, který na území České republiky podnikal a zabezpečoval veškeré administrativní záležitosti rodiny, avšak v době, kdy měla být podána žádost o prodloužení pobytu jeho ženy, byl nemocný. Proto soud shledal, že by mohlo být nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky, kdyby bylo řízení o její žádosti zastaveno. Soud však poukázal na specifické okolnosti případu a skutečnost, že důsledky zastavení řízení o žádosti stěžovatelky by za těchto okolností byly ve vztahu k důvodům pro zastavení řízení neproporcionální.

V nyní posuzovaném případě se jedná o studenta s dlouhodobým vízem za účelem studia, který opožděně požádal o povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž ze správního spisu nevyplynuly žádné závažné okolnosti svědčící o podobnosti s výše uvedeným případem. Ze skutečností plynoucích ze správního spisu neplyne, že by napadeným rozhodnutím mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Stěžovatel považuje postup správních orgánů za přepjatě formalistický. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že postup správních orgánů se může jevit jako přísný, nicméně je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. V posuzovaném případě bylo na stěžovateli, aby si střežil svoje práva ve smyslu zásady *vigilantibus iura skripta sunt* a podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu včas.

IV. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné

činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu